

Meritxell Neddermann i el joc dels imaginaris col·lectius

En el primer disc, l'artista beu de gèneres que van de música clàssica fins a ritmes més urbans



Meritxell Neddermann | Marc Roses

Filla d'una nissaga de músics i amb la responsabilitat de ser la germana gran de **Judit Neddermann, Meritxell** debuta en solitari amb *In the Backyard of the Castle* (Halley Records, 2020). La vocalista i pianista maresmenca presenta un disc en català i anglès que remet a la seva part íntima i autèntica.

Ets una pianista que canta i compon. Com ha estat el pas de darrere les tecles a convertir-te en una frontgirl com a vocalista?

La transició ha estat molt interessant, perquè el fet de passar de tocar amb el piano a parlar amb el cos ha fet que admiris molt més els cantants. És molt difícil ser al davant, fent vibracions amb el coll. Espero que pugui arribar a ser igual d'important el que toco amb el piano que el que canto. És tot un repte.

Les peces introductòries (?Inside?, ?I Fall?) són fruit d'una combinació de referents. Quines han estat les principals influències?

Escric les cançons amb el piano i les meves influències pianístiques són la música clàssica i el gòspel. D'aquí surt tot. Podria dir que la melodia i les harmonies són una conseqüència. La instrumentació, en canvi, parteix sobretot de les músiques urbanes. M'agrada molt la música

negra nord-americana. El tema 'Inside' beu de l'estil de música urbana footwork de Chicago, mentre que 'I Fall' parteix més aviat d'una orquestració clàssica o de gòspel.

Vas estudiar i tocar un anys als Estats Units...

Sí, vaig viure a Nova York i vaig recórrer tots els locals on es pot tocar cobrant res o molt poc com a teclista amb bandes nord-americanes. Tocàvem molt de hip-hop i new soul. Abans havia estudiat al Berklee College of Music, a Boston, on vaig coincidir amb Carles Delgado, un crack dels sintetitzadors que fa bandes sonores; amb Gisela Fullà, que viu a Nova York i és dissenyadora de so... Gent amb talent.

Vídeo: <https://www.youtube.com/watch?v=dR7d6lrCl0o>

Al tema 'Ja no vull' cantes 'M'empasso les penes del meu voltant' amb un punt soul de Norah Jones. No ets filla de Ravi Shankar però també ets d'una família de músics.

És molt divertit, de veritat. Ens ho passem molt bé fent música. Amb la meua germana Judit cantem juntes i hem enregistrat un disc de nades, *Present* (Satélite K, 2019). És un plaer... De fet, ara mateix a l'escena catalana hi ha molts germans músics que toquem junts, és una barbaritat. Ens hi fixem expressament i hem arribat a comptabilitzar fins a vint parelles o trios. Nosaltres hem tractat i tocat sobretot amb **The Sey Sisters**, els germans **Guillem i Marta Roma, Ahyvin i Ahylin Bruno**... És un fenomen molt bonic.

La història de 'Ready' és molt divertida, una autoparòdia esperant que arribi l'amor...

Tota la cançó és una metàfora. És la comparació d'un acte sexual amb un acte de producció musical, amb tota la broma que comporta. Al final hi ha un solo amb vocoder, on se sent una bogeria de veu. La cançó flueix com quan estàs sola i gaudeixes amb una copa de vi.

'Story' la consideres una cançó que explica una història de forteses o debilitats?

És una cançó de rabieta, feta des de la debilitat. Tots anem dient que ens és igual el que ens diguin, però en realitat ens afecta. Escriure-la em va empoderar i em va alliberar; no m'ha passat més que m'afecti tant el que algú digui de mi. Ha estat com treure'm una pell.

'Interludi 2' és una peça a piano sol, que té una continuació al final amb 'Interludi 3'.

T'agrada esplaïar-te amb el piano?

M'agrada molt, és dels moments en què em sento més lliure i connectada. Per això vaig decidir mantenir aquests enllaços entre cançons amb el piano -al disc amb la versió estesa-, perquè són una part molt important.

'Lannister' fa pensar en un personatge de ficció de Joc de trons, una història d'amants secrets...

M'agrada jugar amb els imaginaris col·lectius. És una història del secretisme entre amants, amb imatges medievals i modernes, fumant porros al pati d'un castell, en referència al títol del disc: *In the Backyard of the Castle*. L'humor funciona, i l'imaginari col·lectiu em fascina.

'Em molesta' té una manera de fer que recorda el disc *Estómac* de Clara Peya...

No, les meves referències són unes altres. Per exemple, m'agraden molt **James Blake, Frank Ocean, Radiohead**... i tot el new soul d'artistes com **J Dilla**. No he conegut l'escena catalana fins al 2017, quan vaig tornar. La cançó la vaig escriure tal com sentia. L'enuig i la gelosia són sentiments que van sorgir i la lletra em va sortir a raig, en català i de manera fluïda.

'Et sento amb mi' i 'Jo vull estimar-te' són com un prec. Segueixen, amb un altre caire, l'espiritualitat de les nades?

Soc espiritual, però no escric mai pensant en l'espiritualitat, tot i que m'agrada que tenyeixi el que faig. Escric les cançons amb la profunditat del piano, cercant que hi hagi un sentit i una intenció, vull que cada tema tingui un pes perquè pugui arribar a la gent.